

Η ΑΡΑΒΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Για μία ακόμη φορά η Μεσόγειος, κρίσιμο σημείο συναντήσεως ηπείρων, λαών, πολιτισμών, θρησκειών και διεθνών ανταγωνισμών, καθίσταται το επίκεντρο του διεθνούς ενδιαφέροντος. Όπως αποδεικνύουν τα εν εξελίξει ραγδαία αλυσιδωτά γεγονότα της περιοχής μας, στο εσωτερικό των αραβικών κρατών σωβούσε μακροχρόνιος πολιτικός και κοινωνικός αναβρασμός ο οποίος ανέμενε το έναυσμα για να εκραγεί. Οι ολοκληρωτικές μέθοδοι διεφθαρμένων και μη νομιμοποιημένων καθεστώτων, σε συνδυασμό με την δημογραφική έκρηξη την οικονομική ανέχεια και την διατροφική αύξηση των τιμών, δημιούργησαν το εκρηκτικό μίγμα το οποίο με την βοήθεια της προσβασιμότητας στην σύγχρονη τεχνολογία και επικοινωνία, ξέσπασε βίαια, παρασύροντας σε ελάχιστο χρόνο πανίσχυρους φαινομενικά ηγέτες και ανατρέποντας περιφερειακές και ίσως παγκόσμιες ισορροπίες. Σε αντίθεση με τα αραβικά ανταποικιακά στρατιωτικά κινήματα του περασμένου αιώνας, τα οποία μετεξελίχθησαν στα σημερινά καθεστώτα, οι πρόσφατες αραβικές εξεγέρσεις είναι λαϊκές, με πρωτεργάτη την νεολαία και αξιώνουν, μεταξύ άλλων, την ανάληψη των ευθυνών της διακυβερνήσεως των χωρών τους.

Η αρχή έγινε στην Τυνησία και η θρυαλλίδα της έφθασε στην Αίγυπτο, της οποίας η λαϊκή εξέγερση ήταν φυσικό να προκαλέσει το φαινόμενο «ντόμινο» στον αραβικό κόσμο αφού η χώρα αυτή αποτελεί κρίσιμο κόμβο της σταθερότητας στην ευρύτερη περιοχή και ουσιώδες μέρος της εξισώσεως «αραβικά κράτη – Δύση – Ισραήλ». Ο μέχρι στιγμής απολογισμός της σφοδρής αραβικής λαϊκής εξεγέρσεως είναι η πτώση των καθεστώτων στην Τυνησία και την Αίγυπτο, ενώ κλυδωνίζονται οι ηγεσίες της Λιβύης (κίνδυνος εμφυλίου πολέμου), της Αλγερίας, της Ιορδανίας, του Μπαχρέϊν, της Υεμένης, του Μαρόκου και είναι επί του παρόντος δυσχερής η πρόβλεψη των εξελίξεων και σε άλλα αραβικά κράτη. Η Δύση ανησυχεί εύλογα για την διάδοχη πολιτική κατάσταση στα αραβικά κράτη και την νέα διαμόρφωση γεωπολιτικών ισορροπιών της περιοχής, για στρατηγικούς, ενεργειακούς, οικονομικούς και κοινωνικούς λόγους. Ενδεικτικά και επιγραμματικά θα πρέπει να επισημανθούν τα ακόλουθα:

- Η Αίγυπτος αποτελεί βαρόμετρο των εξελίξεων στα υπόλοιπα αραβικά κράτη, συνδέεται άμεσα με την σταθερότητα στην ευρύτερη περιοχή της Μ. Ανατολής και ελέγχει το Σουέζ.
- Τα αραβικά κράτη της Β. Αφρικής γειτνιάζουν με την Ευρώπη και οι εξελίξεις σε αυτά την επηρεάζουν άμεσα (π.χ. προμήθεια

ενέργειας κυρίως από την Λιβύη, τυχόν μελλοντικά ακραία ισλαμικά καθεστώτα, μαζική μετανάστευση, κ.λ.π.), ενώ η Υεμένη ελέγχει τα στενά του κέρατος της Αφρικής από τα οποία διέρχεται η διεθνής ναυσιπλοΐα από και προς το Σουέζ.

- Το Μπαχρέϊν είναι σημαντικό καθόσον κατέχει κομβική θέση στον Περσικό κόλπο, αποτελεί έδρα του 5^{ου} αμερικανικού στόλου, τόπο μεγάλων επενδύσεων Δυτικών κεφαλαίων και διαθέτει σημαντικά ενεργειακά κοιτάσματα. Τυχόν αλλαγή καθεστώτος στο Μπαχρέϊν πιθανόν να συμπαρασύρει την Σ. Αραβία (πλειοψηφία σιτών πολιτών στις ανατολικές της επαρχίες) η οποία ως γνωστόν είναι η πλουσιότερη σε αποθέματα υδρογονανθράκων και πνευματικό κέντρο των Αράβων.

Οι ηγεσίες των προαναφερθέντων αραβικών κρατών, αν και ξένες προς δημοκρατικές διαδικασίες και θεσμούς, χαίρουν της Δυτικής υποστηρίξεως και συνεργασίας, όσο αυτές εξασφαλίζουν τις ενεργειακές ανάγκες της, συμβάλλουν στην σχετική σταθερότητα στην περιοχή της Μ. Ανατολής αποδεχόμενες την ύπαρξη του Ισραήλ και αποτρέπουν στο εσωτερικό την υφαρπαγή της εξουσίας από το ακραίο Ισλάμ. Τα τελευταία, εν τούτοις γεγονότα, εξανάγκασαν την αιφνιδιασμένη και αμήχανη Δύση σε καθυστερημένη αποστασιοποίηση. Οι αρχικές αμερικανικές επίσημες δηλώσεις συμπαραστάσεως στον Πρόεδρο Μουμπάρακ (ενδεχομένως επηρεασμένες και από ανάλογη στάση του Ισραήλ), έδωσαν γρήγορα την θέση τους σε παροτρύνσεις αμέσου εγκαταλείψεως της εξουσίας από αυτόν, ενώ η Ευρώπη ακολούθησε για άλλη μία φορά τον μεγάλο της σύμμαχο, δίχως να αναπτύξει αυτόνομη και έγκαιρη πολιτική πρωτοβουλία, ως άμεσα ενδιαφερόμενη.

Μέχρι στιγμής διαφαίνεται ότι οι αραβικές λαϊκές εξεγέρσεις είναι αυθόρμητες και μη καθοδηγούμενες από συγκεκριμένες πολιτικές ή θρησκευτικές δυνάμεις (συμμετέχουν όλες οι πολιτικές και θρησκευτικές τάσεις). Τα κύρια αιτήματα είναι πολιτικοκοινωνικής φύσεως και συμπεριλαμβάνουν την θέσπιση δημοκρατικών θεσμών και ελευθεριών, άμεση συμμετοχή στην διακυβέρνηση της χώρας, διαφάνεια καθώς και αντιμετώπιση της ανεργίας και της φτώχειας. Η αισιόδοξη πρόβλεψη της κατακτήσεως των λαϊκών αυτών αιτημάτων θα σήμαινε και την αποδυνάμωση του φονταμενταλιστικού Ισλάμ. Εάν εν τούτοις η επόμενη ημέρα δεν ικανοποιήσει τις λαϊκές προσδοκίες και με δεδομένη την αραβική καχυποψία προς την Δύση, ουδείς δύναται να αποκλείσει την άνοδο του Ισλάμ στην εξουσία (όχι απαραίτητως του μετριοπαθούς), λαμβανομένου επιπλέον υπ' όψη ότι στην αραβική κουλτούρα έννοιες όπως αυτές της δημοκρατίας, ελευθερίας, δικαιοσύνης κ.λ.π., παρά την κοινή ορολογία δεν ταυτίζονται με τις αντίστοιχες Δυτικές.

ΕΥΡΥΤΕΡΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΕΞΕΓΕΡΣΕΩΝ

Από τις λαϊκές αραβικές εξεγέρσεις, οι καταπιεζόμενοι πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά αραβικοί λαοί φαίνεται ότι θα αποκομίσουν μόνο κέρδη, υπό την αίρεση ότι η διαχείριση της επομένης ημέρας δεν θα περιέλθει σε οιαδήποτε ακραία τάση.

Εκ του αποτελέσματος κρίνεται ότι η άμεσα γειτνιάζουσα Ευρώπη έπεται των γεγονότων και οι όποιες πρωτοβουλίες της (π.χ. ο «Μεσογειακός Διάλογος», η μέχρι την τελευταία στιγμή στήριξη των ανατραπέντων αραβικών καθεστώτων) υπήρξαν ανεπαρκείς, ατυχείς και εξαρτημένες από την γενικότερη πολιτική των Η.Π.Α.. Τυχόν επικράτηση του ακραίου Ισλάμ σε αριθμό αραβικών χωρών, θα επιτείνει το πρόβλημα της τρομοκρατίας και της μεταναστεύσεως στην Δύση και ιδιαίτερα στην Ευρώπη.

Το υπό διαμόρφωση νέο τοπίο στον αραβικό κόσμο, ενδέχεται να θέσει σε δοκιμασία την αμερικανική ηγεμονία και τα Δυτικά εν γένει συμφέροντα στην ευρύτερη περιοχή, ενώ η βιωσιμότητα της αραβοϊσραηλινής συνθήκης του Καμπ Ντέιβιντ, θα εξαρτηθεί από την φύση του νέου Αιγυπτιακού καθεστώτος. Σε κάθε περίπτωση δεν αναμένεται πλέον ότι η Αίγυπτος θα συνδράμει το Ισραήλ στην καταστολή των Παλαιστινίων στη Γάζα, ενώ το Παλαιστινιακό θέμα συνολικά, θα τεθεί σε νέα βάση, πλέον δυσμενή για το Ισραήλ.

Οι ανησυχίες ασφαλείας του Ισραήλ λόγω του γεωπολιτικού του περιβάλλοντος αναμένεται να ενταθούν σημαντικά σε περίπτωση εμφανίσεως ακραίων ισλαμικών αραβικών κρατών. Ακόμη και στην περίπτωση επικρατήσεως του μετριοπαθούς πολιτικού Ισλάμ στα αραβικά κράτη, η χερσαία απομόνωση του Ισραήλ θα ενταθεί, γεγονός που σε συνδυασμό με την πίεση του Ιράν (άμεση απειλή, επιρροή σε Λίβανο και Ιράκ) και την επιδείνωση των σχέσεών του με την Τουρκία, θα καταστήσει για την χώρα αυτή την στρατηγική συνεργασία με την Ελλάδα και την Κύπρο αναγκαίο μονόδρομο.

Η Τουρκία, της οποίας ο πρωθυπουργός Ταγίπ Ερντογάν χαιρεί της εκτιμήσεως και του σεβασμού του αραβικού κόσμου λόγω της στάσεώς του έναντι του Ισραήλ, φρόντισε να λάβει θέση εγκαίρως υπέρ των εξεγέρσεων και των δικαίων αιτημάτων τους, αυξάνοντας έτσι τα ερείσματά της στην περιοχή. Επιπλέον η χώρα αυτή με ένα σύγχρονο πρόσωπο, με σημαντική οικονομική ανάπτυξη και τον επιτυχημένο (στα

μάτια του αραβικού κόσμου) συνδυασμό «δημοκρατίας» και μετριοπαθούς κοσμικού Ισλάμ, προσπαθεί να προτείνει το μοντέλο αυτό διακυβερνήσεως, ως την ενδεδειγμένη λύση της επομένης ημέρας των αραβικών εξεγέρσεων, αποβλέποντας στην έτι περαιτέρω αύξηση της επιρροής της.

ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η χώρα μας σε σχέση με τους Άραβες διαθέτει ως πολιτική προίκα την μακράιωνη σχέση εμπιστοσύνης, την πολιτιστική της παράδοση με τους λαούς αυτούς, την από χιλιετηρίδων ελληνική ομογένεια η οποία αποτελεί την μόνη Ευρωπαϊκή μη αποικιοκρατική παρουσία, τα Ορθόδοξα Πατριαρχεία και ορισμένα κοινά γεωπολιτικά συμφέροντα στην περιοχή της Α. Μεσογείου. Οι εκάστοτε ελληνικές κυβερνήσεις όφειλαν να έχουν ήδη εκμεταλλευθεί το δεδομένο αυτό επί των ακολούθων γενικών κατευθύνσεων:

- Συστηματική ανάδειξη, στην Ε.Ε., της μοναδικότητας των ελληνοαραβικών σχέσεων, ως προς τα υπόλοιπα Δυτικά κράτη και ανάληψη ειδικού βαρύνοντος ρόλου στην ευρύτερη περιοχή. Κάθε ευρωπαϊκή πρωτοβουλία ως προς τους Άραβες θα έπρεπε λογικά να εμπλέκει και την Αθήνα.
- Έγκαιρη ρύθμιση κάθε διμερούς εκκρεμότητας με αραβικά κράτη, όπως επί παραδείγματι η διευθέτηση Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης (ΑΟΖ), η μεταναστευτική πολιτική, οικονομικές, επενδυτικές και ενεργειακές πρωτοβουλίες κ.λ.π..
- Έντονη και συστηματική ελληνική παρουσία στην εθνικά κρίσιμη περιοχή της Α. Μεσογείου (Κύπρος, ενέργεια, τουρκικές διεκδικήσεις, εμπορική ναυτιλία), για έμπρακτη αύξηση του εθνικού ειδικού βάρους στην περιοχή και διατήρηση πολύπλευρων και διεξοδικών επαφών με τον αραβικό κόσμο.

Αντί των ανωτέρω η Ελλάδα έπεται των γεγονότων, αποτυγχάνοντας να διαγνώσει τις εξελίξεις, ενώ η έλλειψη εθνικής στρατηγικής την καθιστά απλώς ουραγό και ενεργούμενο της γενικής Δυτικής πολιτικής. Επιπλέον αποσύρεται ουσιαστικά από την Α. Μεσόγειο, αποδυναμώνει τις Ένοπλες Δυνάμεις, μείωνει τις πολιτικές, στρατιωτικές, εμπορικές και πολιτιστικές επαφές της με τους Άραβες, ενώ το κενό αυτό έχει ήδη καταλάβει η ανερχόμενη και φιλόδοξη Τουρκία, η οποία με την νεοοθωμανική πολιτική της εναντιώνεται στο Ισραήλ, προσεγγίζει τους Άραβες και παρουσιάζει το δικό της μοντέλο διακυβερνήσεως (δημοκρατικό, κοσμικό, μετριοπαθές Ισλάμ), ως πρότυπο για την επομένη ημέρα των Αράβων.

Το ελληνικό δίλημμα εθνικής πολιτικής στην περιοχή δυνατόν να συνοψισθεί στις ακόλουθες τέσσερις διαφορετικές προσεγγίσεις:

- Επαναπροσέγγιση των Αράβων, με όπλο τους προαναφερθέντες δεσμούς και τήρηση φιλοαραβικών θέσεων (πάντοτε εντός των πλαισίων της διεθνούς πρακτικής και νομιμότητας) στα θέματα διεθνούς ενδιαφέροντος στην περιοχή, με παράλληλες πρωτοβουλίες επιλύσεως εθνικών θεμάτων που άπτονται αραβικής εμπλοκής (π.χ. ρύθμιση ΑΟΖ με Αίγυπτο και Λιβύη, μετανάστευση, ψηφίσματα στον ΟΗΕ κ.λ.π), επενδύοντας στην διαμόρφωση μετριοπαθών και διαλλακτικών αραβικών κυβερνήσεων, μετά την λήξη των αναταραχών, καθώς και στην ενδεχομένη μείωση της ηγεμονικής αμερικανικής επιρροής στην περιοχή.
- Ενίσχυση του άξονα «Ελλάς – Κύπρος – Ισραήλ», έναντι προαποφασισμένων ισχυρών ανταλλαγμάτων (π.χ. ευνοϊκή επίλυση Κυπριακού, ενέργεια, ελληνοτουρκικά θέματα κ.λ.π.), επενδύοντας στην Ισραηλινή ανάγκη διεξόδου προς Δυσμάς, την πλήρη αμερικανική στήριξη στο Ισραήλ (εβραϊκό λόμπυ, νεοσυντηρητικοί αμερικανοί πολιτικοί), την αποδυνάμωση της στρατηγικής συμμαχίας Η.Π.Α. - Τουρκίας και την πιθανή εμφάνιση ακραίων ισλαμικών αντιδυτικών καθεστώτων σε αριθμό αραβικών κρατών.
- Τήρηση πολιτικής αναμονής και ίσων αποστάσεων, για εύλογο χρονικό διάστημα, έως ότου ξεκαθαρίσει το πολιτικό τοπίο στον αραβικό κόσμο, προκειμένου να επιλεγεί οριστικά μία εκ των προαναφερθεισών επιλογών.
- Πιστή τήρηση των εκάστοτε πολιτικών επιλογών της Ε.Ε. και των συμμαχιών της χώρας όπως το ΝΑΤΟ, δίχως την διακινδύνευση αναλήψεως εθνικών πρωτοβουλιών ενδεχομένως δυσαρέστων προς την αραβική ή την ισραηλινή ή την τουρκική πλευρά.

Η πρώτη εθνική επιλογή θέτει την Ελλάδα σε ένα χώρο στον οποίο, κατά την παρούσα συγκυρία, η Τουρκία ενεργοποιείται δυναμικά και αποτελεσματικά και θα απαιτηθούν μεγάλες προσπάθειες προκειμένου οι Άραβες να αγνοήσουν το γεγονός αυτό, υιοθετώντας θέσεις που την θίγουν. Η όλη προσπάθεια θα καταστεί έτι δυσχερέστερη εάν μελλοντικά αναδυθούν ισλαμικές αραβικές κυβερνήσεις. Η δεύτερη εθνική επιλογή, θίγει την Τουρκία και ενδεχομένως αποδυναμώνει τις προαναφερθείσες παραδοσιακές σχέσεις με τους Άραβες. Κατά συνέπεια η προτίμηση της πολιτικής αυτής θα πρέπει να προϋποθέτει την εξασφάλιση ισχυρών εθνικών ανταλλαγμάτων ζωτικής σημασίας. Η τρίτη επιλογή εξασφαλίζει την μη λήψη σημαντικών εθνικών αποφάσεων εν ώρα πολιτικής ρευστότητας στην περιοχή μας, αν και εν τούτοις, επισημαίνεται ότι ο

καιροσκοπισμός, η επί μακρόν αδράνεια και η αναποφασιστικότητα δεν ευνοούν την εθνική εκμετάλλευση διεθνών πολιτικών συγκυριών και αργότερα πιστώνονται ως απωλεσθείσες «ευκαιρίες». Η τέταρτη επιλογή προϋποθέτει την ταύτιση των ελληνικών εθνικών συμφερόντων με αυτά των ευρωπαϊών εταίρων μας και του NATO (ισχύει;), αφαιρεί το εναπομείναν ειδικό βάρος της χώρας μας εντός των συμμαχιών αυτών και χαρακτηρίζεται από «στατικότητα» εντός ενός διεθνούς περιβάλλοντος που μεταβάλλεται ραγδαία. Σε οιαδήποτε από τις τρεις πρώτες επιλογές, επιβάλλεται η συστηματική παρουσία της χώρας μας στην Α. Μεσόγειο και αυτό σημαίνει κατάλληλη διπλωματική δραστηριότητα και αξιόπιστη ναυτική ικανότητα, ετοιμότητα και παρουσία.

ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ – ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η εκ των έσω αραβική εξέγερση κατά αντιλαϊκών και μη νομιμοποιημένων καθεστώτων, στηριζομένων από την Δύση, απέδειξε για μία ακόμη φορά την επιλεκτική δημοκρατική ευαισθησία και παρεμβατικότητα της τελευταίας, ανά τον κόσμο, με κριτήρια όχι τις πομπώδεις διακηρύξεις περί παραβίασεως των δημοκρατικών αξιών και «ανθρωπίνων δικαιωμάτων» αλλά τα γεωστρατηγικά της συμφέροντα. Η διαπίστωση αυτή όχι μόνο δεν θα πρέπει να εκπλήσσει, αφού είναι διαχρονική και χαρακτηρίζει ιστορικά κάθε μεγάλη δύναμη, αντιθέτως μάλιστα θα πρέπει να ωριμάζει κατάλληλα το πολιτικό αισθητήριο των λαών, όταν αυτοί κρίνουν την διεθνή πραγματικότητα.

Η φύση της λαϊκής αραβικής εξεγέρσεως μοιάζει περισσότερο ως αντανακλαστική απόρροια οικονομικής και κοινωνικής κρίσεως παρά ως ώριμο προϊόν της πολιτικής διανοήσεως, με συγκεκριμένο σχέδιο για το αύριο. Οι επικρατέστερες πιθανές διάδοχες καταστάσεις εμφανίζεται να είναι η ανανέωση των φιλοδυτικών καθεστώτων, με κατ' επίφαση «Δημοκρατίες» (μετεξέλιξη των παρόντων καθεστώτων), η εγκαθίδρυση εθνοκεντρικών ακηδεμόνευτων Δημοκρατιών μετριοπαθούς και κοσμικού Ισλάμ (μοντέλο Τουρκίας) και τέλος η ανάληψη της εξουσίας από το ακραίο Ισλάμ (τύπου Ιράν).

Η «ελέω Δύσεως» εγκαθίδρυση νέων φιλοδυτικών καθεστώτων μέσα από κατ' επίφαση δημοκρατικές διαδικασίες δεν αποκλείεται αλλά τα καθεστώτα αυτά, ως εκ της φύσεώς τους, δεν θα δυνηθούν να αντιμετωπίσουν τους λόγους για τους οποίους έλαβαν χώρα οι αραβικές εξεγέρσεις.

Η αραβική υιοθέτηση του τουρκικού μοντέλου διακυβερνήσεως εκτιμάται ότι παρουσιάζει σημαντικές δυσχέρειες, λόγω διαφορετικής πολιτικής πορείας. Σε αντίθεση με τα αραβικά κράτη, η ατελής έστω δημοκρατία στην Τουρκία ζυμώθηκε μέσα από πολυτάραχη πορεία πολλών δεκαετιών, ενώ το σημερινό κυβερνών ισλαμικό κόμμα της, υπό διάφορες εκάστοτε μορφές, υφίσταται διαρκώς στην θεσμοθετημένη πολιτική σκηνή και σε αρκετές περιπτώσεις συμμετείχε σε κυβερνήσεις συνασπισμού. Επιπλέον η Τουρκία διαθέτει την επί δεκαετίες καλλιεργούμενη κεμαλική κοσμική και φιλοδυτική παράδοση.

Τυχόν απογοήτευση των προσδοκιών των δοκιμαζομένων, οικονομικά και κοινωνικά λαϊκών αραβικών μαζών, από τα δύο προαναφερθέντα μοντέλα διακυβερνήσεως, σε συνδυασμό με την δημογραφική έκρηξη των λαών αυτών και την διαφαινομένη παγκόσμια αύξηση των τιμών των φυσικών πόρων, εκτιμάται ότι θα προκαλέσει μαζικό μεταναστευτικό ρεύμα και μετάβαση στο ακραίο Ισλάμ. Στην περίπτωση αυτή οι δυσμενείς επιπτώσεις για την Ευρώπη και την χώρα μας ειδικότερα θα είναι σημαντικές.

Τίθεται προς προβληματισμό και περαιτέρω διερεύνηση το ερώτημα, κατά πόσο η αραβική λαϊκή εξέγερση αποτελεί αυτοτελές αραβικό περιοχικό πρόβλημα ή προπομπό γενικευμένων μελλοντικών παρομοίων εξεγέρσεων, ανά τον κόσμο, σε περίπτωση σταδιακής επιδεινώσεως του Δυτικόστροφου μοντέλου της χρηματοπιστωτικής παγκοσμιοποιήσεως, σε συνδυασμό την παγκόσμια δημογραφική έκρηξη, την μείωση των φυσικών πόρων, και την άνιση κατανομή αυτών.

Παρά την πολιτιστική της παρακαταθήκη με τους Άραβες, εκτιμάται ότι η Δυτικών καταβολών και δεσμών χώρα μας (δημοκρατία Δυτικού τύπου, Ε.Ε., ΝΑΤΟ, πολιτιστικές και θρησκευτικές πεποιθήσεις κ.λ.π.), δεν θα πρέπει να επιλέξει την πλευρά εντός της οποίας δραστηριοποιείται αποτελεσματικά η Τουρκία. Καταβάλλοντας προσπάθεια διατηρήσεως κατά το δυνατόν ομαλών σχέσεων με τις αραβικές χώρες, η Ελλάδα θα πρέπει κατά την παρούσα συγκυρία να ενισχύσει τον άξονα «Ελλάς – Κύπρος – Ισραήλ» υπό την προϋπόθεση αποκομίσεως σημαντικών ανταλλαγμάτων (Κυπριακό, Ελληνοτουρκικά θέματα, ενέργεια, ΑΟΖ κ.λ.π.). Η φιλοδοξία αυτή κρίνεται πραγματοποιήσιμη εάν συνεκτιμηθεί η Ισραηλινή ανάγκη στρατηγικής εξόδου προς Δυσμάς, οι δοκιμαζόμενες στρατηγικές σχέσεις Η.Π.Α. – Τουρκίας, η ανάγκη της Ε.Ε. για μείωση εξαρτήσεως από την Ρωσική ενέργεια καθώς και η ενδεχόμενη σχετική απομάκρυνση αριθμού αραβικών κρατών από τον Δυτικό έλεγχο.

Η ανωτέρω εθνική πολιτική και παρά την δεδομένη οικονομική κρίση θα πρέπει να συνοδευθεί από τολμηρές διπλωματικές ενέργειες (σκληρή εθνική διαπραγματευτική γραμμή, ενεργός διαμεσολάβηση στο παλαιστινιακό και στο θέμα σχέσεων Συρίας – Ισραήλ, καθορισμό ΑΟΖ, έρευνες για πετρέλαιο, ενεργοποίηση ελληνικού και ισραηλινού λόμπυ κ.λ.π.), συστηματική στρατιωτική συνεργασία με το Ισραήλ αλλά και με άλλες επιλεγμένες χώρες της Α. Μεσογείου καθώς και ναυτική αξιόπιστη παρουσία στην Α. Μεσόγειο (κοινές ασκήσεις με Η.Π.Α., Ισραήλ, Κύπρο και επιλεγμένα αραβικά κράτη, επισκέψεις λιμένων κ.λ.π.). Τέλος το ήδη σημαντικό μεταναστευτικό πρόβλημα της Ελλάδος, θα πρέπει να αναγορευθεί ως το σημαντικότερο εθνικό πρόβλημα και να αντιμετωπισθεί ανάλογα.

24 – ΦΕΒ – 2011

Αντιναύαρχος ε.α. Β. Μαρτζούκος Π.Ν.

Επίτιμος Διοικητής Σ.Ν.Δ.